

در منطقه ماست. وقتی از فرهنگ سخن می‌گوییم چیزی فراتر از شعر مد نظر است. جایی که معنا تولید می‌شود و علم جوشش می‌کند، فرهنگ به تدریج حاکم خواهد شد و برای زبان فارسی در قرون گذشته، همین اتفاق افتاده است و حالا اگر می‌بینیم که زبان انگلیسی مرجعیت یافته، به دلیل همین حاکمیت علمی و فکری است.

این آن نقطه کانونی است که معمولاً مورد غفلت واقع می‌شود. زبان حامل معناست و وقتی معنا تولید نشود، زبان نیز تضعیف خواهد شد و بیگانگی هویتی را می‌توانی چنانچه در این بیست سال دیدی، ببینی! یعنی وقتی کسی به خویشتم اعتقاد ندارد و افتخار خود را در همسان‌سازی با فرهنگ دیگری می‌بیند، انتظار رشد کلمات فارسی و توسعه آن در جامعه بیجاست!

برخی توسعه زبان فارسی را امری تکنیکال می‌بینند! تو گویی برگزاری شب شعر و نشر کتب فارسی است که منجر به توسعه زبانی می‌شود حال آنکه این‌ها معلول و روبنا هستند و آنچه منجر به تقویت و تثبیت یک زبان می‌شود حمل معانی و کاربردی بودن آن در عرصه علمی است. نمی‌شود هویت غربی در جامعه موج بزند و بانوی اول کشور